

výrok úřadu správního. Výroku takového však, jak svrchu dokázáno, zde není.

Pro otázku kompetence tohoto soudu nemá významu, že dotčený výrok zemské správní komise bere v odpor nikoliv podpůrné komité, nýbrž jeho úředník. Neboť právní poměr mezi stěžovatelem a zemí slezskou kotví jediné ve slibu, který země dala podpůrnému komitétu, po případě v ujednání, jež mezi nimi bylo uzavřeno.

Přímý právní poměr mezi zemí slezskou a stěžovatelem ze slibu zemského výboru daného podpůrnému komitétu vůbec vzniknouti nemohl. Leč i kdyby byl stěžovateli vzešel proti zemi z ujednání mezi zemským výborem a podpůrným komitétem nárok samostatný, jest i tento nárok pouhým výronem z právního poměru mezi zemí a podpůrným komitétem založeného, neboť nedošlo k žádnému právnímu aktu, který by byl právní poměr stěžovatelův k zemi přetvořil v služební poměr veřejno-právní a zjednal jemu status úředníka zemského, v kterémžto případě by arci výrok zemské správní komise o nárocích ze služebního poměru mohl míti povahu rozhodnutí neb opatření před tímto soudem naříkatelného.

Ježto tedy naříkané usnesení, obsahující odvolání prvotního usnesení, nemůže ani vůči stěžovateli býti hodnoceno jinak, než jako pouhé prohlášení strany, které přezkoumání nejvyšším správním soudem podrobeno není, musil soud tento prohlásiti se nepřislušným, pročez slušelo stížnost odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 728.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slezsko): Sto-procentní zvýšení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí dle § 22, odst. 1 slez. řádu dávk. není opodstatněno již tím, že strana neučinila v čas ohlášení dle § 16. Úřad musí zkoumati námitku strany, že opomenutí stalo se bez úmyslu zkrátiti dávku (§ 22, odst. 2 řádu).

(Nález ze dne 22. února 1921 č. 2219.)

Věc: Josef Th. v Krňově proti zemské správní komisi pro Slezsko v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem ze dne 22. července 1920 vyměřil zemský úřad pro dávku z přírůstku hodnoty v Opavě stěžovateli z převodu nemovitosti č. vl. 99 v Krňově dávku z přírůstku hodnoty 876 K 60 h a zvýšil dávku o 100 proc., jelikož osoba dávkou povinná neučinila oznámení v § 16 zák. ze dne 2. května 1913 č. 35 z. z. předepsaného.

V rekursu uplatňoval stěžovatel, že kupní smlouva byla dne 11. května 1920 uzavřena a podepsána a že dne 15. května 1920 byla podána okresnímu soudu v Krňově žádost za vtělení práva vlastnického pro nabyvatelku; k žádosti té přiložen byl ověřený opis tržové smlouvy s prosbou, aby o převodu byl vyrozuměn zemský úřad dávkový.

Zemská správní komise pro Slezsko zamítla tento rekurs, poněvadž dle § 16 cit. zák. jest zcizitel povinen ohlásiti převod zemskému úřadu do 14 dnů. Podání opisu smlouvy může býti jen tehdy považováno za řádné ohlášení, dojde-li k úřadu vyměřovacímu v čas, následky zmeškání stíhají však zcizitele. V případě, o nějž jde, došlo zemský úřad pouze vyrozumění od berního úřadu, opis smlouvy vyměřovacímu úřadu vůbec předložen nebyl.

Rozhoduje o stížnosti, vytýkající nezákonnost, řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Dávkový řád slezský ukládá v § 16 osobě dávkou povinné, aby o převodu učinila do 14 dnů ohlášení. V dalším § 22 staví řád dávkový tuto ohlašovací povinnost pod sankci zvýšení dávky až do 100 proc. zkráceného nebo zkrácením ohroženého obnosu dávky. Podle druhého odstavce téhož § 22 nemá se však uložit dávká o 100 proc. zvýšená, nýbrž jen zvýšení mírnější (t. j. do 10 proc. dávky a 500 K), podá-li dlužník průkaz, že opomenutí předepsaného oznámení stalo se z omluvitelného cmylu neb aspoň bez úmyslu dávkou zkrátiti.

Předpoklad, na nějž dávkový řád váže zvýšení až do 100 proc., není tedy za všech okolností splněn již tehdy, když osoba dávkou povinná povinnost ohlašovací dle § 16 prostě nesplnila. Z ustanovení druhého odst. § 22 řádu naopak jasně plyne, že toto značné zvýšení nemá stíhati dlužníka, jenž neměl úmyslu dávkou zkrátiti, a vyhrazuje mu proto možnost podati průkaz, že opomenutí stalo se bez tohoto úmyslu.

V případě, kterým jest se soudu zabývati, nabídl stěžovatel již v řízení správním důkaz o tom, že požádal knihovní soud, aby o převodu nemovitosti vyrozuměl úřad vyměřovací. Má-li se věc vskutku tak, pak jest skutečnost tato zajisté velmi významným momentem pro posouzení otázky, zdali stěžovatel měl úmysl dávkou zkrátiti, či byl úmyslu takového dalek. Žalovaný úřad však tento nabídnutý důkaz o významné skutkové okolnosti úplně přešel, vycházeje zjevně z právního názoru, že zanedbání řádného hlášení převodu již samo o sobě za všech okolností opravňuje úřad zvýšiti dávkou o 100 proc.

Tento právní náhled nelze však, jak svrchu dokázáno, uznati správným, i bylo proto naříkané rozhodnutí na mylném tomto náhledu spočívající zrušiti pro nezákonnost.

Č. 729.

Administrativní řízení: * Rozhodl-li úřad o stížnosti do vlastního rozhodnutí jako instance odvolací, překročil meze své příslušnosti.

(Nález ze dne 23. února 1921 č. 1193.)

Věc: Ústřední bratrská pokladna pro severozápadní Čechy v Mostě proti ministerstvu veřejných prací v Praze (zast. vrch. báň. radou Drem. Fr. Kňourkem — za zúčastněnou stranu Jana H., adv. Dr. Rud. Rábl z Prahy) stran přikázání sporu Jana H. o provisi rozhodčímu soudu pražské bratrské pokladny.